

დანიელის წიგნი — ას მეთერთმეტე

გამოცხადების პირველ ვაებაში აბუბაქარის წინასწარმეტყველური მნიშვნელობის გამოვლენა

Jeff Pippenger

2024-03-02

პირველი „ვაის“ წინასწარმეტყველურ ისტორიაში მუჰამედის შემდეგ მიმდევარი წინამძღოლი იყო აბუ ბაქრ აბდულაჰ იბნ აბი ჟუჰაფა, მუჰამედის სიმამრი. ჩვენ მას მოვიხსენიებთ, როგორც აბუბაქარს. პირველ ოთხ მუხლში მოხსენიებულნი არიან როგორც იგი, ისე მუჰამედიც. აბუბაქარი იყო პირველი ისლამური მმართველი მუჰამედის შემდეგ, და ისტორია აღწერს ბრძანებას, რომელიც მან მისცა თავის ჯარისკაცებს; ეს არის ის, რაც წარმოადგენილია გამოცხადების მეცხრე თავის მეოთხე მუხლში. ეს ბრძანება წარმოადგენს დაბეჭდვის პროცესს, რომელიც დაიწყო მესამე ვაის მოსვლისას, რაც ასევე იყო მეშვიდე საყვირი, რაც ასევე იყო მესამე ანგელოზის მოსვლა.

და მეხუთე ანგელოზმა დასცა საყვირი, და ვიხილე ვარსკვლავი, რომელიც ციდან დაეცა მიწაზე; და მას მიეცა გასაღები უძირო უფსკრულისა. და გახსნა მან უძირო უფსკრული; და ამოვიდა კვამლი უფსკრულიდან, როგორც კვამლი დიდი ღუმლისა; და დაბნელდა მზე და ჰაერი უფსკრულის კვამლისგან. და გამოვიდნენ კვამლიდან კალიები მიწაზე; და მიეცა მათ ძალაუფლება, როგორც მიწის მორიელებს აქვთ ძალაუფლება. და ებრძანა მათ, რომ არ დაეზიანებინათ არც მიწის ბალახი, არც რაიმე მწვანე, არც რაიმე ხე, არამედ მხოლოდ ის ადამიანები, რომელთაც არ ჰქონდათ ღვთის ბეჭედი თავიანთ შუბლზე. გამოცხადება 9:1–4.

ზეციდან ჩამოვარდნილი „ვარსკვლავი“ იყო მუჰამედი, რომელმაც თავისი მსახურება დაიწყო 606 წელს. მუჰამედს მიეცა „გასაღები“, რათა „გაეხსნა“ „უძირო უფსკრული“, რომ „კვამლს“ დაეზიანებინა „მზე და ჰაერი“, და გამოიყვანა „კალიები“, რომელთაც მიეცათ „ძალა“, როგორც „მორიელთა“ ძალა. ეს გასაღები იყო სამხედრო ბრძოლა, რომელმაც რომაელთა სამხედრო ძალაში სისუსტე წარმოშვა და ამგვარად გზა გაუხსნა ისლამის საომარი ძლიერების აღზევებას. უძირო უფსკრული არაბეთის სიმბოლოა — ისლამის დაბადების ადგილი, ხოლო კვამლი აღნიშნავდა ისლამის ცრუ რელიგიას, რომელსაც უნდა გავრცელებულიყო მთელ დედამიწაზე და დაეპატრონა იმავე გეოგრაფიულ სივრცეს, რომელსაც მოედებოდა კალიების გუნდები, როცა ისინი ჩრდილოეთ აფრიკას, სამხრეთ ევროპასა და არაბეთს გადაუვლიან ხოლმე. კალიები ისლამის სიმბოლოა, ხოლო „ძალა“ წინასწარმეტყველურად სამხედრო ძალას აღნიშნავს. მათი ძალა მორიელთა ძალას უნდა მსგავსებოდა, რომელნიც მოულოდნელად სცემენ. ურია სმიტი აცხადებს:

„ვარსკვლავი ჩამოვარდა ციდან მიწაზე; და მას მიეცა გასაღები უძირო უფსკრულისა.

„სანამ სპარსეთის მონარქი თავისი ხელოვნებისა და ძალაუფლების საკვირველებებს ჰვრეტდა, მან მიიღო წერილი მექის ერთი უცნობი მოქალაქისგან,

რომელიც მას მოუწოდებდა, ელიარებიანა მუჰამედი ღვთის მოციქულად. მან უარყო ეს მოწვევა და წერილი დახია. „ასევე,“ შესძახა არაბმა წინასწარმეტყველმა, „დახევს ღმერთი სამეფოს და უარყოფს ხოსროეს ვედრებას.“ ამ ორი აღმოსავლური იმპერიის საზღვარზე მდგომი მუჰამედი ფარული სიხარულით აკვირდებოდა ურთიერთგანადგურების მსვლელობას; და სპარსელთა ტრიუმფების შუაგულში გაბედა წინასწარმეტყველება, რომ მრავალ წელიწადთა გასვლამდე გამარჯვება კვლავ დაუბრუნდებოდა რომაელთა დროშებს. „იმ დროს, როდესაც ნათქვამია, რომ ეს წინასწარმეტყველება გამოითქვა, ვერანაირი წინასწარმეტყველება ვერ იქნებოდა მის აღსრულებაზე მეტად დაშორებული, ვინაიდან ჰერაკლიუსის პირველი თორმეტი წელი იმპერიის მოახლოებულ დაშლას აუწყებდა.“...

„ხოსროემ რომაელთა სამფლობელო აზიასა და აფრიკაში დაიმორჩილა. და იმ დროს „რომის იმპერია“ „შემცირებული იყო კონსტანტინოპოლის კედლებამდე, საბერძნეთის, იტალიისა და აფრიკის ნაშთებთან ერთად, და აზიური სანაპიროს ზოგიერთ საზღვაო ქალაქამდე, ტვიროსიდან ტრაპეზუნდამდე. ექვსი წლის გამოცდილებამ ბოლოს და ბოლოს დაარწმუნა სპარსთა მონარქი, უარი ეთქვა კონსტანტინოპოლის დაპყრობაზე და განესაზღვრა ყოველწლიური ხარკი, როგორც რომის იმპერიის გამოსასყიდი,—ათასი ტალანტი ოქრო, ათასი ტალანტი ვერცხლი, ათასი აბრეშუმის სამოსი, ათასი ცხენი და ათასი ქალწული. ჰერაკლემ ამ სამარცხვინო პირობებს ხელი მოაწერა. მაგრამ დრო და სივრცე, რომელიც მან მოიპოვა აღმოსავლეთის სიღარიბიდან ამ საგანძურთა შესაგროვებლად, გულმოდგინედ იქნა გამოყენებული გაბედული და სასოწარკვეთილი შეტევის მოსამზადებლად.“

სპარსეთის მეფე აბუჩად იგდებდა უმნიშვნელო სარკინოხს და დასცინოდა მექის თვითმარქვია წინასწარმეტყველის უწყებას. თვით რომის იმპერიის დამხოზაც კი ვერ გაუხსნიდა კარს მაჰმადიანობას, ან სარკინოხი შეიარაღებული გამავრცელებლების მიერ ცრუ სწავლების გავრცელების წინსვლას, თუნდაც სპარსთა მონარქსა და ავართა ხაგანს (ატილას მემკვიდრეს) მათ შორის გაენაწილებინათ კეისართა სამეფოების ნაშთები. თვით ქოსროეც დაეცა. სპარსეთისა და რომის მონარქიებმა ერთმანეთის ძალა გამოფიტეს. და ვიდრე ცრუწინასწარმეტყველის ხელში მახვილი ჩაედო, იგი ხელიდან გამოეცალათ მათ, ვინც მის მსვლელობას შეაჩერებდა და მის ძალაუფლებას შემუსრავდა.

„სციპიონისა და ჰანიბალის დღეების შემდეგ, იმაზე უფრო გაბედული წამოწყება არავის უცდია, ვიდრე ის, რომელიც ჰერაკლიუსმა აღასრულა იმპერიის სახსნელად. მან გაკვალა თავისი სახიფათო გზა შავი ზღვისა და სომხეთის მთების გავლით, შეიჭრა სპარსეთის გულში და დიდი მეფის ლაშქრები თავისი სისხლადმდინარე ქვეყნის დასაცავად უკან მოაბრუნა.“

„ნინევეს ბრძოლაში, რომელიც გამთენიისას დაიწყო და მეთერთმეტე საათამდე მძვინვარედ მიმდინარეობდა, სპარსელებს ჩამოართვეს ოცდარვა დროშა, იმათ გარდა, რომლებიც შესაძლოა დამსხვრეული ან დახეული ყოფილიყო; მათი ლაშქრის უდიდესი ნაწილი ამოწყვიტეს, ხოლო გამარჯვებულებმა, თავიანთი დანაკარგის დაფარვით, ღამე ბრძოლის ველზე გაათიეს. ასურეთის ქალაქები და

სასახლეები პირველად გაეხსნა რომაელებს.“

„რომაელ იმპერატორს ძალა არ შემატებია მის მიერ მოპოვებული დაპყრობებით; და იმავე დროს, და იმავე საშუალებით, გზა გაეხსნა არაბეთიდან მოსულ სარაციონთა სიმრავლეს, იმავე მხარიდან გამოსული კალიებივით, რომელნიც, თავიანთ გზაზე ავრცელებდნენ რა ბნელ და მაცდურ მაჰმადიანურ სარწმუნოებას, მალე მოედვნენ როგორც სპარსეთის, ისე რომის იმპერიას.

„ამ ფაქტის უფრო სრული ილუსტრაცია ვერავინ ინატრებდა, ვიდრე ის, რომელიც მოცემულია თავის დასკვნით სიტყვებში გიბონისაგან, საიდანაც წინა ამონარიდებია აღებული. „თუმცა ჰერაკლეს დროშის ქვეშ გამარჯვებული ლაშქარი ჩამოყალიბდა, ეს არაბუნებრივი ძალისხმევა, როგორც ჩანს, უფრო ამოწურავდა მათ ძალას, ვიდრე ავარჯიშებდა მას. სანამ იმპერატორი კონსტანტინოპოლში ან იერუსალიმში ზეიმობდა გამარჯვებას, სირიის საზღვრებთან მდებარე ერთი შეუმჩნეველი ქალაქი სარაკინებმა გამარცხეს, ხოლო მის დასახმარებლად წასული ზოგიერთი ჯარი ამოწყვეტეს,—ჩვეულებრივი და უმნიშვნელო შემთხვევა, რომ არა ის, რომ იგი დიადი გადატრიალების შესავალი იყო. ეს მძარცველები მაჰმადის მოციქულები იყვნენ; მათი მძვინვარე მამაცობა უდაბნოდან იყო აღმოცენებული; და მისი მეფობის უკანასკნელ რვა წელიწადში ჰერაკლემ არაბებს სწორედ ისავე პროვინციები დაუკარგა, რომლებიც სპარსელთაგან ჰქონდა გამოხსნილი.

„ზეცაში არა აქვს სავანე თაღლითობისა და აღტყინების სულს,“ მიეცა თავისუფლება დედამიწაზე. უფსკრულის ორმოს გასახსნელად მხოლოდ გასაღები იყო საჭირო, და ეს გასაღები ხოსროეს დაცემა იყო. მან ზიზღით დახია მექის ერთი უცნობი მოქალაქის წერილი. მაგრამ როდესაც თავისი „დიდების ელვარებიდან“ ჩაეშვა იმ „სიბნელის კოშკში“, რომელშიც ვერც ერთი თვალი ვერ აღწევდა, ხოსროეს სახელი მოულოდნელად დავიწყებას უნდა მისცემოდა მაჰმადის სახელის წინაშე; და ჩანდა, თითქოს ნახევარმთვარე თავის აღმასვლას მხოლოდ ვარსკვლავის დაცემას ელოდა. ხოსროე, სრული დამარცხებისა და სამეფოს დაკარგვის შემდეგ, მოკლეს 628 წელს; ხოლო 629 წელი აღინიშნება „არაბეთის დაპყრობით“ და „მაჰმადიანთა პირველი ომით რომის იმპერიის წინააღმდეგ“. „და დასცა მეხუთე ანგელოზმა საყვირი, და ვიხილე ვარსკვლავი, ზეციდან დედამიწაზე ჩამოვარდნილი; და მიეცა მას გასაღები უფსკრულის ორმოსი. და გახსნა უფსკრულის ორმო.“ იგი დაეცა დედამიწაზე. როდესაც რომის იმპერიის ძალა გამოფიტულიყო, და აღმოსავლეთის დიდი მეფე მკვდარი იწვა თავისი სიბნელის კოშკში, სირიის საზღვრებთან მდებარე უცნობი ქალაქის ძარცვა იყო „დიადი გადატრიალების წინათქმა“. „მძარცველნი იყვნენ მაჰმადის მოციქულნი, და მათი შმაგი სიმაძავე უდაბნოდან აღმოცენდა.““

„უფსკრულო ორმო.—ამ ტერმინის მნიშვნელობა შეიძლება შევიცნოთ ბერძნულიდან, სადაც იგი განისაზღვრება როგორც „ღრმა, უძირო, უსაზღვროდ ღრმა“, და შეიძლება აღნიშნავდეს ყოველგვარ უდაბურ, უკაცრიელ და დაუმუშავებელ ადგილს. იგი მიესადაგება დედამიწას მისი თავდაპირველი ქაოსური მდგომარეობისას. დაბ. 1:2. ამ შემთხვევაში იგი სათანადოდ შეიძლება მიემართებოდეს არაბეთის უდაბნოს უცნობ უკაცრიელ სივრცეებს, რომლის

საზღვრებიდანაც გამოვიდნენ სარაცინთა ურდოები კალიების გუნდებივით. და ხოსროესის, სპარსეთის მეფის, დაცემა სავსებით შეიძლება წარმოჩინდეს როგორც უფსკრულო ორმოს გახსნა, რამდენადაც მან გზა გაუხსნა მუჰამედის მიმდევრებს, გამოსულიყვნენ თავიანთი ბუნდოვანი ქვეყნიდან და ცეცხლითა და მახვილით გაევრცელებინათ თავიანთი საცდური მოძღვრებები, ვიდრე თავიანთი წყვდიადი მთელ აღმოსავლეთის იმპერიას არ გადააფარეს.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495–498.

პირველი ვაი, რომელიც მეხუთე საყვირია, აღნიშნავს ისლამის მიერ რომის წინააღმდეგ წარმოებული ომის დასაწყისს და ასევე აღნიშნავს რომსა და სპარსეთს შორის ბრძოლას, სადაც რომმა გაიმარჯვა, მაგრამ ამით თავისი სამხედრო ძალა იმგვარად გამოფიტა, რომ ვეღარ შეძლო ისლამური ძალის აღზევების აღკვეთა. პირველი ვაისა და მეორე ვაის წინასწარმეტყველური მახასიათებლები განსაზღვრავს მესამე ვაის წინასწარმეტყველურ მახასიათებლებს, და მნიშვნელოვანია პირველი ორი ვაის აღიარება მესამე ვაის ისტორიის სიმბოლოებად, რადგან ეს ისტორია წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის პერიოდს, რომელიც დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს. მას შემდეგ, რაც პირველ სამ მუხლში წარმოდგენილია მუჰამედით გამოსახული წინასწარმეტყველური ისტორია, მეოთხე მუხლი წარმოგვიდგენს აბუბაქრს, მუჰამედის შემდგომ პირველ წინამძღოლს.

და ებრძანა მათ, რომ ზიანი არ მიეყენებინათ არც მიწის ბალახისთვის, არც რაიმე მწვანესთვის, არც რომელიმე ხისთვის, არამედ მხოლოდ იმ ადამიანებისთვის, რომელთაც ღმერთის ბეჭედი არა აქვთ თავიანთ შუბლზე. გამოცხადება 9:4.

აბუბაქრის ბრძანება ისლამ მეზრძოლებს ავალებდა, განესხვავებინათ იმ დროს რომაულ ტერიტორიებზე არსებული თაყვანისმცემელთა ორი სახეობა. ერთი ჯგუფი იყო კათოლიკეები, რომელთაც ჰქონდათ ზოგიერთი სასულიერო ორდენი, რომლებიც თავის უკანა ნაწილს იპარსავდნენ (ტონზურა) და იცავდნენ კვირა დღის თაყვანისცემას. მეორე ჯგუფი იყვნენ მეშვიდე დღის შაბათის დამცველნი, ხოლო შაბათი არის ღვთის ბეჭედი.

„მუჰამედის სიკვდილის შემდეგ, ახ. წ. 632 წელს, სარდლობაში იგი შეცვალა აბუბეკრმა, რომელმაც, როგორც კი მტკიცედ განამტკიცა თავისი ხელისუფლება და მმართველობა, არაბეთის ტომებს გაუგზავნა წრიული წერილი, საიდანაც ქვემოთ მოყვანილი არის ამონაწერი:—

„როდესაც უფლის ბრძოლებს იბრძვით, მამაცურად იდექით და ზურგს ნუ მიაქცევთ; ოღონდ თქვენი გამარჯვება ქალებისა და ბავშვების სისხლით ნუ შეიბღალებს. ნუ მოსპობთ არცერთ ფინიკის ხეს და ნუ დაწვავთ არცერთ ყანას. ნუ მოჭრით ნაყოფიერ ხეებს და პირუტყვსაც ზიანს ნუ მიაყენებთ, გარდა იმისა, რასაც საკვებად დაკლავთ. და როდესაც რაიმე აღთქმასა თუ პირობას დადებთ, მტკიცედ დაიცავით იგი და თქვენი სიტყვა საქმით გაამართლეთ. და როდესაც გზად იქნებით, იპოვით ზოგიერთ ღვთისმოსავ ადამიანს, რომლებიც განმარტოებით ცხოვრობენ მონასტრებში და ამგვარად განიზრახეს ღმერთის მსახურება; ხელი ნუ ახლოთ მათ, ნურც მოკლავთ და ნურც მათ მონასტრებს დაანგრევთ. და იპოვით

სხვა მოდგმის ხალხსაც, რომლებიც სატანის საკრებულოს ეკუთვნიან და თხემგაპარსულნი არიან; მაშ, დანამდვილებით გააპეთქეთ მათი თავის ქალები და ნუ მისცემთ მათ შეწყალებას, ვიდრე ან მაჰმადიანებად არ მოიქცევიან, ან ხარკს არ გადაიხდიან.“

„არც წინასწარმეტყველებაში და არც ისტორიაში არ არის ნათქვამი, რომ უფრო ჰუმანური დარიგებები ისეთივე სკრუპულოზური სიზუსტით სრულდებოდა, როგორც მძვინვარე ბრძანება; მაგრამ ასე ებრძანათ მათ. და ზემოხსენებული არის ერთადერთი მითითებები, რომლებიც გიბონის მიერაა ჩაწერილი, როგორც აზუბეჟისაგან მიცემული იმ მთავართათვის, რომელთა მოვალეობაც იყო ბრძანებების გაცემა ყველა სარკინოზთა ლაშქრისათვის. ეს ბრძანებები ისევე ზუსტად შეესაბამება წინასწარმეტყველებას, თითქოს თვით ხალიფა მოქმედებდა არა მხოლოდ ცნობიერებით, არამედ პირდაპირი მორჩილებითაც მოკვდავი ადამიანისაზე მაღალ ბრძანებასთან მიმართებით; და სწორედ მაშინ, როცა იგი გამოდიოდა იესოს სარწმუნოების წინააღმდეგ საბრძოლველად და მის ნაცვლად მაჰმადიანობის გასავრცელებლად, მან გაიმეორა ის სიტყვები, რომელთა თქმაც იესო ქრისტეს გამოცხადებაში წინასწარ იყო ნაწინასწარმეტყველები.“

„ღვთის ბეჭედი მათ შუბლზე.—მე-7 თავის 1–3 მუხლებზე გაკეთებულ შენიშვნებში ჩვენ ვაჩვენეთ, რომ ღვთის ბეჭედი არის მეოთხე მცნების შაბათი; და ისტორიაც არ დუმს იმ ფაქტზე, რომ მთელი ამ ახლანდელი განგებულების განმავლობაში არსებობდნენ ჭეშმარიტი შაბათის დამცველნი. მაგრამ აქ მრავალთათვის წამოიჭრა კითხვა: ვინ იყვნენ ის ადამიანები, რომელთაც იმ დროს შუბლზე ჰქონდათ ღვთის ბეჭედი და ამით მაჰმადიანური ჩაგვრისაგან გათავისუფლებულნი გახდნენ? მკითხველმა მხედველობაში იქონიოს ის ფაქტი, რომელზეც უკვე მივუთითეთ, რომ მთელი ამ განგებულების განმავლობაში იყვნენ ისინი, რომელთაც შუბლზე ჰქონდათ ღვთის ბეჭედი, ანუ ჭეშმარიტი შაბათის შეგნებული დამცველნი; და კიდევ ისიც განიხილონ, რომ რასაც წინასწარმეტყველება ამტკიცებს, ეს არის ის, რომ ამ გამაპარტახებელი თურქული ძალის თავდასხმები მათ წინააღმდეგ კი არ არის მიმართული, არამედ სხვა კლასის წინააღმდეგ. ამგვარად, საკითხი ყოველგვარი სიძნელისაგან თავისუფლდება; რადგან ეს არის ყველაფერი, რასაც წინასწარმეტყველება სინამდვილეში ამტკიცებს. ტექსტში უშუალოდ მხოლოდ ერთი კლასი ადამიანებისა მოჰყავს თვალწინ; სახელდობრ, ისინი, რომელთაც არ აქვთ ღვთის ბეჭედი თავიანთ შუბლზე; ხოლო მათი შენარჩუნება, რომელთაც ღვთის ბეჭედი აქვთ, მხოლოდ ნაგულისხმევად არის შემოტანილი. შესაბამისად, ისტორიიდან არ ვიგებთ, რომ რომელიმე მათგანი ჩათრეული ყოფილიყოს იმ უბედურებებში, რომლებიც სარაციონებმა მიაყენეს თავიანთი სიძულვილის საგნებს. ისინი დანიშნულნი იყვნენ ადამიანთა სხვა კლასის წინააღმდეგ. და ამ ადამიანთა კლასზე მოსაწევი განადგურება დაპირისპირებული არ არის სხვა ადამიანთა შენარჩუნებასთან, არამედ მხოლოდ მიწის ნაყოფებისა და სიმწვანის შენარჩუნებასთან; ამგვარად: ნუ ავნებთ ბალახს, ხეებს, არც ერთ მწვანე რამეს, არამედ მხოლოდ ადამიანთა ერთ განსაზღვრულ კლასს. და აღსრულებაში ჩვენ ვხედავთ გასაოცარ სანახაობას: დამპყრობელთა ჯარი ზოგავს იმას, რასაც ასეთი ჯარები ჩვეულებრივ ანადგურებენ, სახელდობრ, ბუნების სახესა და ნაყოფს; და, იმ ნებართვის თანახმად, რომ ვნებოდნენ იმ ადამიანებს, რომელთაც შუბლზე არ

ჰქონდათ ღვთის ბეჭედი, აპოკალიფსის თავეს გაპარსულთხემიან რელიგიურ პირთა ერთ კლასს, რომლებიც სატანის სინაგოგას ეკუთვნოდნენ.“

„ესენი უეჭველად იყვნენ ბერების ერთგვარი დასი, ან რომის კათოლიკური ეკლესიის სხვა რომელიმე განყოფილება. სწორედ მათ წინააღმდეგ იყო მიმართული მაჰმადიანთა იარაღი. და ჩვენ გვგონია, რომ მათ ასე აღწერაში — როგორც მათში, რომელთაც ღმერთის ბეჭედი შუბლზე არ ჰქონდათ — არის განსაკუთრებული შესაბამისობა, თუ არა განზრახვა; ვინაიდან სწორედ ეს ეკლესიაა ის, რომელმაც ღმერთის რჯული მისი ბეჭდისაგან გაძარცვა, ჰქმარიტი შაბათის გაუქმებით და მის ადგილას ყალბის აღმართვით. და არც წინასწარმეტყველებიდან, არც ისტორიიდან არ გვესმის, რომ ის პირები, რომელთა შევიწროებაც აბუბეკრმა თავის მიმდევრებს აუკრძალა, ფლობდნენ ღმერთის ბეჭედს, ან აუცილებლობით შეადგენდნენ ღმერთის ხალხს. ვინ იყვნენ ისინი და რა მიზეზით დაინდვნენ, გიბონის მწირი მოწმობა არ გვამცნობს, და არც სხვა საშუალება გვაქვს ამის შესაგნობად; მაგრამ ყოველგვარი საფუძველი გვაქვს გვჯეროდეს, რომ მათგან, რომელთაც ღმერთის ბეჭედი ჰქონდათ, არც ერთი არ შეწუხებულა, მაშინ როცა სხვა დასი, რომელსაც იგი ხაზგასმით არ ჰქონდა, მახვილით მოისრა; და ამგვარად წინასწარმეტყველების განსაზღვრებანი სრულად კმაყოფილდება.“ ურია სმითი, Daniel and Revelation, 500–502.

აბუბეკრმა მუჰამედის მიმდევრები მუჰამედის სიკვდილის შემდეგ სახალიფოდ გააერთიანა; ამიტომ, მიუხედავად იმისა, რომ ისინი ორი განსხვავებული ისტორიული პირია, ერთად აღებული ისინი წარმოადგენენ პირველი ვაების ისლამის მოწმობის დასაბამს, ხოლო ისტორიული პირი, რომელიც პირველი ვაების ისტორიას აღნიშნავს, არის მუჰამედი.

მეორე ვაის ისტორიის დასაწყისში მუჰამად II-მ 1453 წელს კონსტანტინოპოლი დაიპყრო. 1449 წელს ოთხი ანგელოზი, რომლებიც ისლამს წარმოადგენდნენ, გათავისუფლდნენ. პირველი ვაის დასაწყისი და დასასრული აღნიშნულია მუჰამადით — შესაბამისად, პირველითა და მეორით. წინასწარმეტყველურად, პირველი ვაის ისტორიის დასაწყისი და დასასრული ატარებს ალფასა და ომეგას ხელწერას.

მეორე ვაის დასაწყისი მოიცავს ოთხი ანგელოზის დროით წინასწარმეტყველებას, რომლებიც წარმოადგენენ ისლამს, რომელიც მაშინ გათავისუფლდა და შემდეგ შეიკავა 1840 წლის 11 აგვისტოს. ამ დროიდან 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე ილუსტრირებულია ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა. მეორე ვაის დასაწყისი აღნიშნავს ისლამის გათავისუფლებას, ხოლო დასასრული — ისლამის შეკავებას. როგორც პირველი, ისე მეორე ვაი ზუსტ წინასწარმეტყველურ ნიშნულებს შეიცავს, რომლებიც მათ დასაწყისებს დასასრულებთან აკავშირებს.

პირველი ორი ვაი ერთმანეთზე უნდა დაიდოს, „ხაზი ხაზზე“, რათა მესამე ვაი განისაზღვროს. ისლამის პირველი ორი მოწმის მიერ გამოვლენილ წინასწარმეტყველურ მახასიათებელთაგან ერთ-ერთია ის, რომ ისინი წარმოადგენენ დროის განსაზღვრულ პერიოდს, რომელიც დასაწყისსა და დასასრულს აღნიშნავს ალფასა და ომეგას ხელმოწერით. მათ ასევე აქვთ მეორეული ხელმოწერა, რადგან

პირველი ვაის დასაწყისი მიუთითებს ღვთის ხალხის დაბეჭდვაზე, ხოლო მეორე ვაის დასასრულიც ასევე მიუთითებს ღვთის ხალხის დაბეჭდვაზე.

მესამე ვაება დადგა მაშინ, როდესაც ისლამი მოულოდნელად და შეუფრთხილებლად თავს დაესხა გამოცხადების მეცამეტე თავის მიწის მხეცს, და ამით ბეჭდვის პერიოდი დაიწყო. ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა სრულდება მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის დადგომისას, და ამ განდგომილებაზე პასუხად ეროვნულ განდგომილებას ეროვნული დაღუპვა მოსდევს. როგორც წარმართული რომისა და პაპური რომის შემთხვევაში იყო ნატიფად წინასახული, ეროვნული დაღუპვა სრულდება ღვთის საყვირთა სასჯელებით. სამი ვაება აგრეთვე საყვირებია. მესამე ვაების ისლამი კვლავაც მოულოდნელად და შეუფრთხილებლად დაარტყამს შეერთებულ შტატებში მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონს, როდესაც ას ორმოცდაოთხი ათასის ბეჭდვის პერიოდი დასრულდება. ეს პერიოდი წინასახული იყო პირველი ვაების საწყისი პერიოდით, და ასევე მეორე ვაების დამასრულებელი პერიოდით.

ჩვენ ამ კვლევას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

და სარამ დაინახა აბრაამისაგან ნაშობი აგარ ეგვიპტელის ძე, რომ დასცინოდა. ამიტომ უთხრა აბრაამს: განდევნე ეს მხევალი და მისი ძე, რადგან ამ მხევლის ძე არ დაიმკვიდრებს ჩემს ძესთან, ისაკთან ერთად. და ეს საქმე ძლიერ დამძიმდა აბრაამის თვალში მისი ძის გამო. ხოლო ღმერთმა უთხრა აბრაამს: ნუ დამძიმდება ეს შენს თვალში ყრმის გამო და შენი მხევლის გამო; ყველაფერში, რასაც სარა გეუბნება, ისმინე მისი ხმა, რადგან ისაკში გეწოდება შენ შთამომავლობა. ხოლო მხევლის ძისაგანაც შევქმნი ერს, რადგან ის შენი თესლია. და ადგა აბრაამი დილით ადრე, აიღო პური და წყლით სავსე ტიკი და მისცა აგარს, მხარზე დაადგა მას იგი და ყრმა, და გაუშვა იგი; ისიც წავიდა და დაეხეტებოდა ბეერშებას უდაბნოში. და გამოიღია წყალი ტიკში, და მან დააგდო ყრმა ერთ-ერთი ბუჩქის ქვეშ. თვითონ კი წავიდა და დაჯდა მის მოპირდაპირედ, კარგა მოშორებით, როგორც მშვილდის სასროლი მანძილი; რადგან თქვა: ნუ ვიხილავ ყრმის სიკვდილსო. და იჯდა მის მოპირდაპირედ, ხმა აიმაღლა და ტიროდა. და ღმერთმა ისმინა ყრმის ხმა; და ღვთის ანგელოზმა მოუწოდა აგარს ზეციდან და უთხრა მას: რა გჭირს, აგარ? ნუ გეშინია, რადგან ღმერთმა ისმინა ყრმის ხმა იქ, სადაც არის იგი. ადექი, აიყვანე ყრმა და ხელი მოჰკიდე მას, რადგან დიდ ერად შევქმნი მას. და ღმერთმა აუხილა მას თვალები, და მან დაინახა წყლის ჭა; წავიდა, აავსო ტიკი წყლით და ყრმას დააღვინა. და ღმერთი იყო ყრმასთან; და იგი გაიზარდა, ცხოვრობდა უდაბნოში და გახდა მშვილდოსანი. დაბადება 21:9–20.